

Pootjebaden

Mariakerke le 8 Aout 06

Sur la Plage — Groupe de Filles.

1888 — Héliotypie De Graeve, Gand.

Een groep deftige dames, waarschijnlijk leerlingen van het vermaarde pensionaat „Le Sacré Coeur” dat toen in Mariakerke bestond, met twee strandredders. (1906)

Pootjebaden tussen de badkabinen met opgetrokken jassen en rokken, de schoenen in de hand. Hoeden werden niet afgenomen. (Circa

Ostende Nos Baigneuses.

De eenzame pootjebader langs de vloedlijn. Schoenen over de schouder, met opgerolde broekspijpen kijkt hij naar wat in zijn dorp nooit te zien is. (Circa 1910)

Tot de kleine kustfolklore kunnen we ongetwijfeld ook het fenomeen „pootjebaden” rekenen. Al van bij de publikatie van de eerste prentkaarten waren er al enkele cliché's die de blootvoetwandelaars langs de vloedlijn afbeeldden. Sommigen maakten die wandeling louter als verfrissing, anderen omdat ze de geneeskundige kracht van het zeewater als een vaststaand feit erkenden.

Gelegenheidswandelaars bonden soms hun zware schoenen met de veters aan elkaar en gooiden ze zo over hun schouder. Hier en daar zag men tussen deze

pootjebaders de „loerders” die naar de mooie nimfen in het water loerden. Het waren meestal mensen die niet van de kuststreek afkomstig waren en die weinig gelegenheid hadden om zoveel bloot te zien. Ze wandelden traag en moesten beletten dat hun opgerolde broekspijpen terug naar beneden zouden rollen.

Vrouwen met opgeheven rokken zag men voorzichtig de uitrollende golfjes trotseren tot dat een deel van hun rokken naar beneden gleed en ze met kletsnatte dijen en kleverige rokken hun dag verder moesten doormaken.

Bengels die in het water stoeiden vonden er natuurlijk niets beters op dan plotseling achter elkaar aan te gaan zitten als er een opgedirkte vrouw aan het pootjebaden was, ze maakten zich druk om zoveel mogelijk water in hun loop te laten opspatten, zodat de dame zelfs tot aan haar bovenlichaam nat werd. Haar gekrijs en de scheldpartijen die ze hen toeriep konden de pret van de stranddeugnieten alleen maar vergroten.

Ik heb zelfs een vriend gekend die er zijn plezier in vond om bij het balspel in het water of langs

de waterlijn zo achteruit te lopen dat hij met zijn nat badpak tegen een geklede dame aanliep. Het was achterwerk tegen achterwerk. Als zij gillend en kwaad aan haar nat kleed voelde, exkuzeerde hij zich vlug, maar keek ondertussen al uit naar een volgend slachtoffer.

Julien, want zo heette hij, is al enige jaren geleden overleden, maar met de kaarten over de pootjebaders heb ik weer eens glimlachend aan hem gedacht.

Omer Vilain